

Vrouwen & Honden

Vrouwen & Honden

16 vrouwen

16 waargebeurde hondenverhalen

Marianne van Buitenen

'Vrouwen & Honden' is de herschreven versie van het in 2010 verschenen boek; 'Vrouw & Hond'. In deze heruitgave zijn vier nieuwe verhalen opgenomen en aan meerdere van de eerder verschenen verhalen zijn aanvullingen toegevoegd.

Auteur: Marianne van Buitenen
Coverfoto: Claudia Wijnants- Crama
Nancy Gordon (www.nenske.com)

ISBN: 9789463678148

© 2018 Marianne van Buitenen

Inhoudsopgave

Inleiding	7
Wandelmaatje	9
Mijn hondengezin	18
De engel die mij uitkoos	25
Basje, de ruwharige teckel	31
Baboe's ring	40
Rowan 'My Guardian Angel'	51
Raki, mijn hondje uit de broedfok	56
Het ongeplande nestje	62
Mijn zoektocht naar een 'koningsbouvier'	71
Eazy, mijn eerste en meest speciale herder	79
Een hond uit Kreta	85
Hennie, mijn chihuahua	91
Het Engelse bulldoggen-virus	96
Toeval bestaat niet, een bijzonder verhaal	102
Een gruwelijke vondst	110
Skinny het zwerfhondje	116

Inleiding

Honden kunnen een verrijking van je leven zijn, dat kan ik uit eigen ervaring vertellen. En hier sta ik bepaald niet alleen in. Het is dan ook niet voor niets dat wereldwijd heel veel mensen honden de eervolle titel: 'beste vriend van de mens' geven.

Onze viervoeters zijn buitengewoon trouw én het zijn geweldige kameraden. Daarom houden wij van hen en daar krijgen we een overvloed aan onvoorwaardelijke liefde voor terug. Bovendien zorgen zij ervoor dat je als hondeneigenaar regelmatig buiten komt en beweging krijgt. Dat is niet alleen eenvoudigweg prettig of leuk, het heeft ook een stress verlagende werking op ons. Sterker nog, het heeft zelfs een positief effect op onze bloeddruk.

Een hond is een zeer gewaardeerd lid van vele gezinnen en ook heeft menig alleenstaande er een formidabele metgezel aan. Meer dan eens geven hondenbezitters aan dat zij zich gelukkiger of minder eenzaam voelen dankzij hun hond. Honden maken deel uit van ons leven en vanzelfsprekend zorgen we zo goed mogelijk voor hen. Natuurlijk beleven wij ook de nodige avonturen met hen, het leven met een hond is maar hoogstzelden saai. Vaak zijn het spontane en leuke verrassingen waar we mee te maken krijgen. Want honden kunnen zo nu en dan de meest waanzinnige streken uithalen.

Toch gaat het met enige regelmaat niet helemaal zoals we wensen of in gedachten hebben. Dan doen zich dingen voor die we in de verste verte niet hebben zien aankomen en wellicht hadden kunnen vermijden. Een teefje bijvoorbeeld, kan in een onbewaakt ogenblik drachtig worden en een aantal pups krijgen. Ook kan het gebeuren dat je op een

totaal onverwachte manier een hond in de schoot geworpen krijgt, op een moment dat je daar helemaal niet op rekende. Het zou je zelfs kunnen overkomen dat de rashond die je vol vertrouwen hebt gekocht... achteraf helemaal niet zo raszuiver blijkt te zijn!

Omdat dit, maar ook een scala van andere gebeurtenissen hondeneigenaren kunnen overkomen, ben ik begonnen met het verzamelen van waargebeurde hondenverhalen.

Het zijn zeer afwisselende en unieke verhalen geworden, waarin de liefde voor honden en daarmee gepaard gaande emoties een grote rol spelen. Er zitten heel bijzondere belevenissen bij en verbazingwekkende voorvallen die de speciale relatie tussen mens en hond benadrukken. Al deze verhalen hebben één ding gemeen; ze werden mij stuk voor stuk verteld door vrouwen!

Vrouwen beleven honden meestal nét ietwat anders dan mannen. Zij houden zich over het algemeen ook vaker dan mannen bezig met de lichamelijke verzorging van de honden. Daardoor zijn zij nauw bij de hond betrokken en voelen de emoties van hun hond doorgaans heel goed aan. Voor een vrouw is het vaak al snel duidelijk wanneer een hond zich niet goed voelt, blij is of gewoon aandacht nodig heeft. Tegelijk is het vrouwen eigen om hun ervaringen en gevoelens met anderen te delen.

Kortom, in deze bundel vertellen zestien vrouwen over de leuke, merkwaardige, vervelende of wonderlijke dingen die zij met hun hond en/of honden hebben meegemaakt.

Vanwege privacy redenen zijn bij enkele verhalen de namen van eigenaren, honden en/of rassen veranderd.

Wandelmaatje

Petra Bodelier

Al wekenlang was ik op zoek naar een hondje dat ik af en toe lekker kon uitlaten, toen ik in ons plaatselijke weekblad een oproep ontdekte. ‘Wandelmaatje gezocht voor een lieve hond’, zag ik in de advertentie staan, met de vermelding van een telefoonnummer.

Verheugd pakte ik de telefoon om een afspraak te maken. De stem aan de andere kant van de lijn klonk rustig en vriendelijk. Het was een tamelijk oude dame volgens mij. Ze nodigde me uit om nog diezelfde dag kennis met haar te komen maken.

Ongeveer één uur na het telefoongesprek was ik al op weg naar het adres dat ze mij had doorgegeven. De vrouw woonde tamelijk dichtbij, dus ging ik lopend naar haar toe. Onderweg begon ik mij al een voorstelling van het hondje te maken. Ik was natuurlijk heel erg benieuwd. Het was vast en zeker een heel klein hondje dat bij deze oudere mevrouw woonde.

Na een minuutje of twintig kwam ik aan op de plaats van bestemming. Het huisje zag er sfeervol uit en had een prachtige bloementuin, daar werd ik helemaal vrolijk van. Ik moest een paar trap treetjes op en belde aan bij de voordeur. Direct na het aanbellen hoorde ik een diepe zware blaf opklinken in de woning.

Oeps, dat is geen klein hondje, dacht ik enigszins ongerust. Vervolgens ging de deur open en kwam er tot mijn grote schrik een joekel van een boxer naar buiten springen!

De moed zakte mij direct in de schoenen, deze hond zag er waanzinnig sterk uit. Ze had een gestroomde donkere vacht, maakte grote bokkensprongen en begroette mij luid

blaffend. In de deuropening stond een uiterst vriendelijk glimlachende bejaarde dame. Ze maakte een uitnodigend gebaar en ging opzij om mij binnen te laten.

”Kom verder,” zei ze volgens mij. Ik verstond haar echter niet goed door het geblaf van de hond. Aarzelend en heel voorzichtig stapte ik over de drempel, gelukkig ging de hond opzij toen ik binnen kwam.

Het viel mij direct op dat de vrouw slecht ter been was. Dat was vooral goed te zien terwijl ik achter haar aanliep naar de huiskamer. Ondertussen volgde de grote boxer mij als een schaduw. Ze snuffelde met haar dikke zwarte snoet aan mijn benen. Tot mijn ontsteltenis voelde ik de warme adem dwars door mijn broek gaan. En zelfs nadat ik in de gezellige huiskamer aan de tafel was gaan zitten, bleef de hond nogal opdringerig met mij bezig.

”Kira, stil!” maande de vrouw haar hond. Tot mijn grote opluchting luisterde het grote beest naar haar. Ze ging rustig liggen, maar hield mij ondertussen goed in de gaten. Ik voelde mijn benen trillen onder de tafel en durfde de hond niet aan te raken. Het feit dat de boxer mij geen seconde uit het oog verloor was niet bepaald geruststellend.

Ongedwongen begon de oude dame te vertellen waarom zij op zoek was naar een wandelmaatje voor haar hond. Haar lichamelijke gesteldheid liet te wensen over, waardoor het steeds moeilijker voor haar werd om de hond uit te laten. Ze was al over de tachtig en haar zoon woonde te ver weg om het van haar te kunnen overnemen. Er kwam nog een heel verhaal achteraan, maar dat ontging mij voor een groot deel. Ik was veel te druk bezig met het zo onopvallend mogelijk in de gaten houden van de hond.

”Dus als je wilt kun je morgenochtend Kira voor het eerst komen ophalen,” onderbrak de vrouw mijn gedachten op een gegeven moment.

”Oh, èh... ja, dat is prima,” reageerde ik enigszins onzeker. De oude dame keek mij verheugd aan. Ik kon het werkelijk niet over mijn hart verkrijgen om haar over mijn aarzeling te vertellen. Terwijl ik op stond om weer naar huis te gaan, kwam de hond ook onmiddellijk overeind. Druk blaffend kwam ze achter mij aan toen ik de kamer verliet om naar de voordeur te lopen. Het laatste stukje in de gang legde ik bijna rennend af en een paar tellen later stond ik intens opgelucht weer buiten.

Onderweg naar huis had ik grote twijfels. Zou ik het wel aandurven, met mijn hevige angst voor grote honden? Pas toen ik een paar straten verderop liep, voelde ik langzaam maar zeker de spanning uit mijn beenspieren wegtrekken.

Eenmaal thuisgekomen vertelde uitvoerig aan mijn man hoe mijn bezoekje was verlopen. Hij moest er vooral om lachen. En al helemaal toen ik vertelde hoe Kira mij in de gaten had gehouden en dat ik de oude dame niets had verteld over mijn angst.

”Ach, doe het nou maar,” reageerde hij nuchter, ”als het nodig is ondersteun ik je wel.”

Ik besloot al mijn moed bij elkaar te rapen om de lieve oude dame te kunnen helpen. Ik had immers ‘ja’ gezegd en kon haar natuurlijk niet zomaar in de steek laten.

Precies om negen uur de volgende ochtend, belde ik aan bij de oude mevrouw. Blijkbaar had ze op mij staan wachten, de deur ging onmiddellijk open. Ze had zich goed voorbereid en reikte mij direct na binnenkomst een stevige bruine leren riem aan.

Kira was er ook helemaal klaar voor zag ik. Ze stond luid blaffend naast haar vrouwtje te springen in de gang. Op het moment dat ik de riem aannam en voorzichtig aan de halsband van de hond vastmaakte, stopte ze tot mijn verrassing onmiddellijk met blaffen.

Omdat Kira geen staart had, kwispelde ze van blijdschap heftig heen en weer met haar krachtige lichaam. We gingen het trapje af en staken de weg over. Het ging een stuk minder onstuimig dan ik had gedacht. Kira wist blijkbaar heel goed dat ze rustig naast mij moest lopen. Ze stopte zelfs keurig netjes bij het houten bruggetje voor het losloopgebied. Het ging gewoon prima, precies zoals haar vrouwtje mij had verteld.

Even later liep de hond los rond op het veld en kreeg ik de gelegenheid om haar eens goed te bestuderen. Nee, dacht ik nadat ik haar een paar minuten had bekeken, het is niet bepaald een elegante hond. Maar toch, het was wel erg fijn om te zien dat ze zo enorm genoot van haar uitje. Kira had natuurlijk geen flauw vermoeden van mijn gedachten en liep gewoon lekker rond te struinen.

Ineens snoof ze vlak boven de grond en ik zag wat bloesemblaadjes opstuiven. Met een gefronst voorhoofd keek ze omhoog naar de bloesem. Door de rimpels in haar snuit leek het wel of ze diep stond na te denken. Het viel mij nu pas op dat ze wel erg lieve bruine ogen had. Daar viel werkelijk geen spoortje kwaad in te ontdekken. Onwillekeurig moest ik glimlachen, dat die lieve ogen mij toch niet eerder waren opgevallen.

Kira voelde blijkbaar aan dat mijn stemming was omgeslagen. Ze keek in mijn richting, kwam dichterbij en ging vervolgens rustig naast mij staan. Nu durfde ik haar wel aan te raken. Daar stonden we dan, zij aan zij in de zon.

Door het zonlicht lag er een prachtige glans over Kira's vacht, het voelde onder mijn handen bijna aan als fluweel. Dit was geweldig en ik begon steeds blijer te worden. Het ijs was gebroken tussen mij en de grote lobbies. Ik was aan de wandel met een grote hond. Dat zoiets als dit kon gebeuren had ik nooit gedacht. Het was een ontroerend gevoel en het maakte mij trots.

De seizoenen vlogen voorbij: lente, zomer, herfst en winter. Dagelijks haalde ik door weer en wind heen mijn boxermeisje op voor haar wandelingen. Met de oude dame dronk ik elke dag gezellig een kopje koffie na het uitlaten en ik vertelde haar dan wie ik onderweg zoal had ontmoet. Vrijwel al de hondeneigenaren uit de buurt kenden het vrouwtje van Kira en vroegen regelmatig hoe het met haar ging. Al die belangstelling deed haar zichtbaar goed. Het viel de oude dame zwaar dat ze niet meer in staat was om met de hond te gaan wandelen, daar was ze best verdrietig over.

Af en toe probeerde ik haar wat op te vrolijken en soms lukte mij dat met de hulp van Kira. Ik vergeet nooit dat ik op een keer in de lente wat bloemen had geplukt tijdens het wandelen. Met die bloemen versierde ik de halsband van Kira. Ze bleef gelukkig doodstil staan terwijl ik bezig was, volgens mij begreep ze precies wat ik van plan was. We kwamen terug bij het huisje en ze rende zo idioot clownesk op het vrouwtje af, dat die er helemaal vrolijk van werd.

"Oh, mijn lieve meisje toch," reageerde ze lachend, "wat zie je er prachtig uit."

Kira bracht ons wel vaker aan het lachen. Wanneer ze bijvoorbeeld weer eens in de gang op haar rug lag te spartelen van blijdschap. Maar ook als ze naar de 'zelfbedieningsafdeling' ging om snel een broodje van de